

Învățătura Nicolaiților

de

Rev. William Marrion Branham

Învățatura Nicolaiților

Apocalipsa 2:15, "Astfel tu ai deasemeni pe acei ce țin învățatura Nicolaiților, lucru pe care Eu îl urăsc."

Voi vă veți reaminti că eu am scos în evidență în Epoca Efes căci cuvîntul, *Nicolait*, vine din două cuvinte Grecești: *Nikao* care înseamnă *a birui*, și *Lao* care înseamnă *laici*. Nicolait înseamnă, "*a birui pe laici*." Acum de ce este acesta un lucru aşa de îngrozitor? Acesta este îngrozitor deoarece Dumnezeu niciodată nu a pus biserica Lui în mîna unei conduceri alese care se mișcă cu înclinație politică. El și-a pus biserica Lui în grija bărbaților ordinați de Dumnezeu, umpluți cu Duhul, trăind după Cuvînt care conduc poporul prin a-i hrăni cu Cuvîntul. El nu a separat poporul în clase astfel ca masele să fie conduse de către o preoție sfîntă. Este adevărat că conducerea trebuie să fie sfîntă, dar atunci aşa trebuie să fie întreaga adunare. Mai departe, nu există nici un loc în Cuvînt unde preoți sau lucrători sau aşa ceva mediază între Dumnezeu și oameni, nici nu există un loc unde ei sănăt separeți în încchinarea lor față de Domnul. Dumnezeu vrea ca toți să-l iubească și să-l slujească pe El împreună. Nicolaitismul distrugе acele porunci și mai degrabă separă pe lucrători de popor și îz face pe conducători stăpini peste ei în loc de slujitori. Acum această doctrină a început de fapt ca o faptă în prima epocă. Se pare că problema stă în două cuvinte: "bătrâni" (prezbiteri) și "supraveghetori" (episcopi). Deși Scriptura arată că acolo sănăt cîțiva bătrâni în fiecare biserică, unii au început (Ignatius printre ei) să învețe că ideea unui episcop era una de preeminență sau autoritate și control peste bătrâni. Acum adevărul acestui lucru este căci cuvîntul "bătrân" semnifică cine este persoana, în timp ce cuvîntul "episcop" semnifică

funcția aceluiași om. Bătrînul este omul. Episcop este funcția omului. "Bătrîn" întotdeauna s-a referit și întotdeauna se va referi simplu la vîrsta cronologică a unui om în Domnul. El este un bătrîn, nu pentru că el este ales și ordinat, etc., ci deoarece el este mai BĂTRÎN. El est mai potrivit, antrenat, nu un novice, de bază din cauza experienței și o doavadă îndelungată a experienței sale Creștine. Dar nu, episcopii nu s-au ținut de epistolele lui Pavel, ci mai degrabă ei au mers contînd pe timpul în care Pavel a chemat pe bătrînii din Efes la Milet în Fapte 20. În versetul 17 măturia declară că, "bătrînii" au fost chemați și apoi în versetul 28 ei sunt numiți supraveghetori (episcopi). Si acești episcopi, (fără îndoială înclinați politic și rîvnitori după putere) au insistat că Pavel a dat înțelesul că "supraveghetori" erau mai mult decât bătrînul local cu capacitate oficială numai în propria lui biserică. Pentru ei un episcop era acum unul cu autoritate extinsă peste mulți conducători locali. O astfel de concepție nu era nici Scripturală nici istorică, și totuși chiar un om de statura lui Polycarp a înclinat spre o astfel de organizație. Astfel, ceea ce a început ca o faptă în prima epocă a fost făcută o învățătură de fapt și aşa este ea astăzi. Episcopii încă pretind putere să controleze pe oameni și să trateze cu ei cum doresc, punîndu-i unde aşa doresc ei în lucrare. Aceasta neagă conducerea Duhului Sfînt Care a zis, "Separați-Mi pe Pavel și Barnaba pentru lucrarea pentru care Eu i-am chemat." Aceasta este anti-Cuvînt și anti-Crist. Matei 20:25-28, "Dar Isus i-a chemat la El, și a zis, Voi știți că prinții Neamurilor exercită stăpînire peste ei, și cei ce sunt mari exercită autoritate peste ei. *Dar aceasta să nu fie aşa printre voi:* dar oricine va fi mare printre voi, să fie slujitorul vostru; și oricine va fi căpetenie printre voi, să fie slujitorul vostru: Întocmai cum Fiul omului nu a venit ca să i

se slujească, ci să slujească, și să–și dea viața Lui ca o răscumpărare pentru mulți.” Matei 23:8–9, “Dar voi să nu fiți chamați Învățător: căci Unul este Stăpînul vostru, chiar Cristos; și voi toți sănțeți frați. și nu chamați pe nici un om părinte pe pămînt: căci Unul este Tatăl vostru, Care este în ceruri.”

Pentru ca să se clarifice aceasta chiar mai mult, lăsați–mă să vă explic Nicolaitanismul în felul acesta. Vă reamintiți că în Apocalipsa 13:3 aceasta zice. “Și eu am văzut unul din capetele lui cum acesta era rănit de moarte: și rana lui de moarte a fost vindecată: și toată lumea se mira după fiară.” Acum noi știm căci capul rănit era Imperiul Roman păgân, acea mare putere politică a lumii. Acest cap s-a ridicat iarăși ca “imperiul spiritual Romano Catolic.” Acum priviți aceasta cu atenție. Ce a făcut Roma păgână politică care era baza succesului ei? Ea, “a dezbinat și a biruit.” Aceea era sămînța Romei — dezbină și biruie. Dinții ei de fier au sfîșiat și devorat. Pe cine ea a sfîșiat și devorat nu au putut să se mai ridice aşa cum ea a distrus Cartagina și a semănat-o pînă la sare. Aceeași sămînță de fier a rămas în ea cînd ea s-a ridicat ca biserică falsă, și politica ei a rămas aceeași—dezbină și biruiește. Acela este Nicolaitanism și Dumnezeu îl urăște.

Acum acesta este un fapt istoric bine cunoscut că atunci cînd această eroare a pătruns în biserică, oamenii au început să tindă pentru funcția de episcop cu rezultatul că această poziție a fost dată la oameni mai educați și progresivi–material și înclinați–politic. Cunoștința umană și programul au început să preia locul înțelepciunii Divine și Duhul Sfînt nu a mai controlat. Acesta a fost într–adevăr un rău tragic, căci episcopii au început să susțină că nu se mai cere un caracter Creștin transparent ca să slujești sau Cuvîntul sau ritualurile în biserică căci acestea erau elementele și

ceremonia care contau. Aceasta a permis ca oameni răi (seducători) să rupă turma.

Cu învățătura făcută de om de ridicare a episcopilor la un loc ne acordat lor în Scriptură, pasul următor era de înmînare a titlurilor în grad care s-au clădit într-o ierarhie religioasă; căci curînd erau acolo arhiepiscopi peste episcopi și cardinali peste arhiepiscopi și cam în timpul lui Boniface al treilea acolo era un papă peste toți, un *Pontiff*.

Ce era cu învățătura Nicolaită și amestecătură a Creștinătății cu Babilonismul rezultatul clar trebuia să fie ce a văzut Ezechiel în Capitolul 8:10, "Astfel eu am mers înăuntru și am văzut: și iată fiecare formă de lucruri tîrîtoare, și fiare scîrboase, și toți idolii din casa lui Israel, agățate roata pe pereți." Apocalipsa 18:2, "Și el a strigat puternic, cu un glas tare zicînd, a căzut Babilonul cel mare, a căzut, și a devenit locuința dracilor, și locașul fiecărui duh rău, și colivia fiecărei păsări urîtoare și necurate, căci toate națiunile au băut din vinul mîniei curviilor ei."

Acum învățătura Nicolaită, această regulă care a fost stabilită în biserică nu a atins aceasta prea bine cu o mulțime de oameni pentru că ei puteau citi epistolele ciudate sau eseurile despre Cuvînt scrise de vreo persoană neprihănîtă. Astfel ce a făcut biserică? Aceasta a excomunicat pe învățătorii neprihăniți și a ars sulurile. Ei au zis, "Este nevoie de o educație specială să citești și să înțelegi Cuvîntul. Păi chiar și Petru a spus că multe lucruri pe care le-a scris Pavel erau greu de înțeles." Avînd Cuvîntul luat de la oameni, aceasta curînd a venit la oameni să asculte numai la ce preotul a avut să spună, și să facă ce el le-a spus lor. Ei au chemat aceea Dumnezeu și Cuvîntul Lui sfînt. Ei au preluat mințile și viețile oamenilor și i-a făcut servitorii unei preoții despotice.

Acum dacă voi vreți doavadă că Biserica Catolică pretinde viețile și mintile oamenilor, să ascultați doar la edictul lui Theodosius X. *Înțîiul Edict al lui Theodosius.*

Acest edict a fost dat imediat după ce el a fost botezat de către Prima Biserică a Romei. "Noi trei împărați vrem ca supușii noștri să adere cu fermitate la religia care a fost învățată de Sfântul Petru către Romani, care a fost păstrată cu credincioșie prin tradiție și care este acum profesată de către pontiful, Damasus din Roma, și Petru, episcop de Alexandria, un om de sfințenie Apostolică conform cu instituția Apostolilor, și învățatura Evangheliei; noi să credem într-o Dumnezeire a Tatălui, a Fiului, și a Duhului Sfânt, de majestate egală în Sfânta Treime. *Noi poruncim ca aderanții acestei credințe să fie numiți Crestini Catolici; noi însemnăm pe toți urmașii fără sens a celoralte religii cu numele infam de eretici, și interzicem comunitățile lor să-și asume numele de biserici.* Pe deasupra condamnării justiției divine, ei trebuie să aștepte pedeapsa grea pe care autoritatea noastră, călăuzită prin înțelepciune divină se va gîndi să o dea potrivit..."

Cele cincisprezece legi penale pe care le-a dat acest împărat în tot atît de mulți ani i-au luat la evanghelici toate drepturile de exersare a religiei lor, i-a exclus de la toate funcțiile civile, și i-a amenințat cu amenzi, confiscare, interziceri și chiar în unele cazuri, cu moartea.

Știți voi ce? Noi mergem în aceeași direcție astăzi.

Biserica Romano Catolică se numește pe sine biserică Mamă. Ea se numește pe sine prima sau biserică originală. Aceasta este absolut corect. Ea era originala Prima Biserică din Roma care a alunecat și a mers în păcat. Ea a fost prima care s-a organizat. În ea au fost găsite faptele și apoi învățatura Nicolaitismului. Nimici nu va nega că ea este o mamă. Ea este o mamă și a produs fiice. Acum o fiică ieșe

dintr-o femeie. O femeie îmbrăcată în purpură şade pe şapte coline din Roma. Ea este o curvă şi a născut fiice. Acele fiice sănătatele Protestante care au ieşit din ea şi apoi au mers drept înapoi în organizaţie şi Nicolaitism. Această Mamă a bisericilor fiice este numită o curvă. Aceea este o femeie care a fost necredincioasă faţă de angajamentele ei de căsătorie. Ea a fost măritată cu Dumnezeu şi apoi a plecat curvind cu diavolul şi în curviile ei ea a născut fiice care sănătatele întocmai ca ea. Această mamă şi fiică în combinaţie este anti-Cuvînt, anti-Duh şi consecvent anti-Christ. Da, ANTICRIST.

Acum înainte ca eu să ajung prea departe înainte eu vreau să menţionez că aceştii episcopi timpurii se gîndeau că ei erau deasupra Cuvîntului. Ei le-a spus oamenilor că ei puteau ierta păcatele lor prin mărturisirea acelor păcate. Acela niciodată nu a fost adevărul. Ei au început să boteze prunci în secolul al doilea. Ei de fapt au practicat botezul de regenerare. Nu-i de mirare că oamenii sănătatele încurcaţi astăzi. Dacă ei erau aşa de încurcaţi atunci, atîn de aproape de Cincizecime, acum ei sănătatele în cea mai disperată condiţie, fiind cam cu două mii de ani departe de adevărul original.

Oh, Biserică a lui Dumnezeu, există o singură speranţă. Mergeţi înapoi la Cuvînt şi staţi cu acesta.

ÎNVĂȚATURA LUI BALAAM

Apocalipsa 2:14, "Tu îl ai pe cei ce ţin învățatura lui Balaam care l-a învățat pe Balac să arunce o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, să mânânce lucruri jertfite idolilor, şi să comită curvii."

Acum voi nu puteţi avea un Nicolait să şadă în biserică şi să nu aibă astalaltă învățatură să vină înăuntru, deasemeni. Voi vedea, dacă voi luaţi la o parte Cuvîntul lui Dumnezeu

și mișcarea duhului ca un mijloc de încchinare ("cei ce se închină Mie trebuie să Mi se încchine în Duh și în adevăr") atunci voi trebui să dați oamenilor o altă formă de încchinare ca un înlăitor, și înlăitorul se citește Balaamism.

Dacă noi vom înțelege ce este învățătura lui Balaam în biserică Noului Testament noi mai bine să mergem înapoi și să vedem ce era aceasta în biserică Vechiului Testament și să o aplicăm la acea a treia epocă și apoi să o aducem sus la prezent.

Povestirea se află în Numere Capitolul 22 pînă la 25. Acum noi știm că Israel era poporul ales al lui Dumnezeu. Ei erau Penticostalii din ziua lor. Ei și-au luat refugiu sub sănge, ei toți au fost botezați în Marea Roșie și ei au venit sus afară din ape, cîntînd în Duhul și jucînd sub energia Duhului Sfînt, în timp ce Miriam, prorocița, cînta din tamburina ei. Ei bine, după un anumit timp de călătorie, acești copii ai lui Israel au venit la Moab. Voi vă reaminti cine era Moab. El era fiul lui Lot prin una din fiicele lui proprii, iar Lot în schimb era un nepot al lui Abraham, astfel Israel și Moab erau rude. Eu vreau ca voi să vedeți asta. Moabiții cunoșteau adevărul, dacă ei au trăit după acesta sau nu.

Astfel Israel a venit sus la granițele Moabului și a trimis mesageri regelui zicînd, "Noi suntem frați. Lasă-ne să trecem prin țara ta. Dacă poporul nostru sau animalele noastre mănîncă sau bea ceva, noi vom plăti bucuros pentru aceasta." Dar Regele Balac a devenit foarte agitat. Acel cap al acelui grup Nicolait nu era gata să lase biserică să vină pe acolo cu semnele ei și minunile și diverse manifestări ale Duhului Sfînt, cu fețele lor strălucind cu gloria lui Dumnezeu. Aceasta era prea riscant, cum el putea să piardă ceva din mulțimea lui. Astfel Balac a refuzat să lase pe Israel să treacă pe acolo. De fapt, aşa de mare era teama lui

de ei, încît el a mers la un profet cu interes numit Balaam și i-a cerut lui să mijlocească între el și Dumnezeu și să-i ceară la Atotputernicul să-l blesteme pe Israel, și să-i facă fără putere. Și Balaam, având rîvnă să ia parte în afaceri politice și să devină un om mare, era doar prea bucuros să facă astfel. Dar văzînd că el trebuia să se apropie, și să primească o audiență de la Dumnezeu ca să obțină ca poporul să fie blestemat, cum el nu putea să o facă el singur, el s-a dus să întrebe pe Dumnezeu dacă el ar putea avea permisiunea Lui să meargă. Acum nu este aceea întocmai ca Nicolaiții pe care noi îi avem cu noi astăzi? Ei blestemă pe fiecare care nu merge în felul lor.

Cînd Balaam a întrebat pe Dumnezeu pentru permisiune să meargă, Dumnezeu l-a refuzat. Doamne asta a înțepat! Dar Balac a insistat, promițîndu-i chiar mai mari recompense și onoare. Astfel Balaam a mers înapoi la Dumnezeu. Acum un răspuns de la Dumnezeu trebuia să fie suficient. Dar nu pentru voința de sine a lui Balaam. Cînd Dumnezeu a văzut perversitatea lui, El i-a spus lui să se ridice și să meargă. Repede el a înșăuat măgărița și a plecat înapite. El trebuia să-și dea seama că aceasta era simplu voia îngăduitoare a lui Dumnezeu și el nu va fi în stare să-i blesteme dacă el mergea de douăzeci de ori și ar fi încercat de douăzeci de ori. Cum sănt ca Balaam oamenii de azi! Ei cred în trei Dumnezei, se botează în trei titluri în loc de NUMELE, și totuși Dumnezeu va trimite Duhul peste ei cum l-a trimes El peste Balaam, și ei voi merge înapite crezînd că ei sănt exact în regulă, și iată-i aici de fapt Balaamiți desăvîrșiți. Vedeți, învățătura lui Balaam. Merge înapite oricum. Faceți-o în felul vostru. Ei zic, "Păi, Dumnezeu ne-a binecuvîntat. Aceasta trebuie să fie în regulă." Eu știu că El va binecuvîntat. Eu nu neg asta. Dar aceasta este aceeași rută organizațională pe care a luat-o Balaam. Aceasta este

defăimare față de Cuvîntul lui Dumnezeu. Aceasta este învățătură falsă.

Astfel Balaam a mers sălbatic pe drum în jos pînă cînd un înger de la Dumnezeu a stat în calea lui. Dar acel proroc (episcop, cardinal, președinte, președinte și supraveghetor general) era aşa de orbit față de lucrurile Spirituale la gîndul onoarei și gloriei și banilor încît el nu putea vedea îngerul stînd cu sabia scoasă. Acolo stătea el să-l oprească pe nebunul proroc. Micuța măgăriță l-a văzut și s-a dat înainte și înapoi pînă cînd a strîns piciorul lui Balaam către un perete de piatră. Măgărița s-a oprit și vroia să meargă înainte. El nu putea. Astfel Balaam a sărit jos și a început să o bată. Măgărița a început atunci să vorbească cu Balaam. Dumnezeu a lăsat ca acea măgăriță să vorbească într-o limbă. Acea măgăriță nu era hibrid; ea era sămînță originală. Ea i-a spus prorocului orbit, "Nu sănătate eu măgărița ta, și nu te-am cărat eu cu credințioșie?" Balaam a răspuns, "Da, da, tu ești măgărița mea și tu m-ai cărat cu credințioșie pînă acum; și dacă eu nu te pot face să mergi, eu am să te omor... Vai! ce este aceasta, vorbind unei măgărițe? Astăzi interesant, eu mă gîndeam că am auzit măgărița vorbind și eu i-am răspuns ei înapoi."

Dumnezeu întotdeauna a vorbit într-o limbă. El a vorbit la sărbătoarea lui Belșațar și apoi la Cincizecime. El face aceasta din nou astăzi. Aceasta este o avertizare de venire în curînd a judecății.

Atunci îngerul a fost făcut vizibil lui Balaam. El i-a spus lui Balaam că dacă nu era măgărița el ar fi mort chiar acum pentru că l-a ispiti pe Dumnezeu. Dar cînd Balaam a promis să meargă înapoi, el a fost trimes înainte cu avertizarea să zică numai ce-i va da Dumnezeu lui.

Astfel Balaam a mers jos și a așezat șapte altare pentru animale curate de jertfă. El a omorât un berbec semnificînd

venirea lui Mesia. El știa ce să facă ca să se apropie de Dumnezeu. El a avut mecanica întocmai corect; dar nu dinamica; la fel este acum. Nu puteți voi vedea aceasta, Nicolaiților? Acolo era Israel jos acolo în vale, oferind aceeași jertfă, făcînd aceleași lucruri, dar numai unul avea semnele urmînd. Numai unul avea pe Dumnezeu în mijolcul lor. Forma nu o să vă ducă nici unde. Aceasta nu poate să ia locul manifestării–Duhului. Aceasta este ce s-a întîmplat la Niceea. Ei au pus acolo învățătura lui Balaam, nu învățătura lui Dumnezeu. Și ei s-au poticnit; da ei au căzut. Ei au devenit oameni morți.

După ce jertfa a fost făcută, Balaam a fost gata să prorocească. Dar Dumnezeu i-a legat limba și el nu a putut să-i blesteme. El i-a binecuvîntat.

Balac a fost foarte mîniat, dar acolo nu era nimic ce putea să facă Balaam privitor la prorocie. Aceasta a fost vorbită de către Duhul Sfînt. Astfel Balac i-a spus lui Balaam să meargă dedesubt jos, în vale, și să se uite pe părțile lor din spate să vadă dacă acolo nu era posibil vreun fel ca el să–i poată blestema. Tactica pe care Balac a folosit-o este la fel ce folosesc ei astăzi. Marile denominațiuni se uită jos la grupurile micuțe, și orice găsesc ei între ei să facă un scandal ei aduc aceasta afară și o strigă. Dacă modernii trăiesc în păcat, nimeni nu spune nimic despre aceasta; dar să ajungă unul dintre aleși în necaz și fiecare ziar lovește aceasta de–a lungul țării. Da, Israel își avea părțile lui (firești) din spate. Ei își aveau partea lor care nu era vrednică de laudă; dar cu toate imperfecțiile lor, prin scopul lui Dumnezeu care lucrează prin alegere, prin har și nu prin fapte, EI AVEAU NORUL ZIUA ȘI STÎLPUL DE FOC NOAPTEA, EI AVEAU STÎNCA LOVITĂ, ȘARPELE DE ARAMĂ ȘI SEMNELE ȘI MINUNILE. Ei au fost adeveriți, nu în ei însuși, ci în Dumnezeu.

Dumnezeu nu a avut vreun respect pentru acei Nicolaiți cu PHD, LID și DD [titluri de doctorat–Trans.] a lor și toate organizațiile lor fine și cele mai bune cu care omul se poate făli; dar El a avut respect pentru Israel pentru că ei aveau Cuvîntul adeverit printre ei. Desigur că Israel nu părea prea șlefuit, fiind doar ieșiți din Egipt într-un zbor precipitat, dar el era un popor binecuvântat oricum. Tot ce știa el vreodată de peste trei sute de ani era să mîne turmele, îngrijind cîmpurile și robind în frică de moarte sub Egipteni. Dar el era liber acum. El era un popor binecuvântat sub suveranitatea lui Dumnezeu. Desigur Moab s-a uitat în jos la el. Toate celelalte națiuni, au făcut-o, deasemeni. Organizația întotdeauna se uită în jos la neorganizați, și va fi sau prin hotărîre să-i aducă în organizație sau să-i distrugă cînd ei nu vor să vină.

Acum cineva ar putea să mă întrebe, "Frate Branham, ce te face să crezi că Moab era organizat în timp ce Israel nu era? De unde iei tu ideea aceea?" Eu iau aceasta chiar de aici din Biblie. Aceasta este totă tipizată aici. Fiecare lucru scris în Vechiul Testament care este în formă de povestire este scris pentru povătuirea noastră astfel ca noi să putem învăța din aceasta. Aceasta este tocmai aici în Numeri 23:9, "Din vîrful stîncilor Eu îl văd, și de pe dealuri Eu îl privesc; iată poporul va locui SINGUR, și NU VA FI RECUNOSCUT PRINTRE NAȚIUNI." Iată-l acolo. Dumnezeu uitîndu-se jos din vîrful stîncilor, nu în vreo vale căutînd după punctele lor rele și să-i condamne. Dumnezeu văzîndu-i în felul în care El vroia să-i vadă — de la înălțimea dragostei și a milei. Ei locuiau SINGURI și nu erau organizați. Ei nu aveau un rege. Ei aveau un profet, iar profetul avea pe Dumnezeu în el prin Duhul; și Cuvîntul a venit la profet și Cuvîntul a mers la popor. Ei nu au aparținut la O.N.U.. Ei nu au aparținut la Consiliul Mondial al Bisericilor, la Baptiști, Presbiterieni,

Adunarea lui Dumnezeu sau orice alt grup. Ei nu aveau nevoie să aparțină. Ei au aderat la Dumnezeu. Ei nu au avut nevoie de sfat de la vreun consiliu — ei aveau “Aşa vorbește Domnul” în mijlocul lor. Aleluia!

Acum în ciuda faptului că Balaam cunoștea apropierea potrivită de Dumnezeu și putea să aducă înainte o descoperire de la Domnul prin mijloacele unei înzestrări speciale de putere, el era încă, pentru toate acelea, un episcop în grupul fals. Căci ce a făcut el acum ca să cîștige favor cu Balac? El a formulat un plan în care Dumnezeu ar fi forțat să lovească pe Israel cu moarte. Întocmai cum Satan știa că el o poate amăgi pe Eva (să facă ca ea să cadă în păcat trupesc) astfel făcînd ca Dumnezeu să treacă pronunțarea Lui de sentință cu moartea împotriva păcatului, aşa că Balaam știa că dacă el putea să facă pe Israel să păcătuiască, Dumnezeu va trebui să-i lovească cu moartea. Astfel el a planificat o cale să-i aducă pe ei să vină acolo și să se unească în păcat. El a trimis afară invitații să vină la sărbătoarea lui Baal-peor (veniți aici și înhinați-vă cu noi). Acum Israel, fără îndoială, a văzut sărbătorile Egipcenilor aşa că ei nu se simțeau că aceasta ar fi fost prea greșit să meargă și doar să se uite și poate să mănânce cu poporul. (Ce este rău cu părtășia oricum? Noi trebuie să-i iubim pe ei nu-i aşa, sau cum îi putem noi cîștiga?) Fiind prietenos niciodată nu vatămă pe nimeni — sau aşa credeau ei. Dar cînd acele femei Moabite atrăgătoare au început să danseze și să se dezbrace în timp ce se învîrteau prin jur făcînd rock-and-rollul lor și twist, pofta s-a ridicat în Israeliți și ei au fost atrași în curvie și Dumnezeu în mânie a omorît patruzeci și două de mii dintre ei.

Și asta este ce a făcut Constantin și urmașii lui la Niceea și după Niceea. Ei au invitat poporul lui Dumnezeu la convenție. Și cînd biserică a șezut jos să mănânce, și s-au

ridicat să joace (luînd parte la forme de biserică, ceremonii, și sărbători păgâne numite după ritualuri Creștine), ea a fost prinșă în capcană; ea a comis curvie. și Dumnezeu a ieșit afară.

Cînd vreun om se întoarce de la Cuvîntul lui Dumnezeu și aderă la o biserică în loc să primească Duhul Sfînt, acel om moare. Mort! Asta-i ceea ce este el. Nu aderați la o biserică. Nu intrați în organizații și să fiți luați cu crezuri și tradiții sau orice lucru care ia locul Cuvîntului și Duhului, sau voi sănțeți morți. Totul este sfîrșit. Voi sănțeți morți. Separați Etern de la Dumnezeu!

Asta este ce s-a întîmplat de atunci în fiecare epocă. Dumnezeu eliberează poporul. Ei ies afară prin sănge, sanctificați prin Cuvînt, umblă prin apele botezului și devin umpluți cu Duhul; dar după un timp dragostea dintîi se răcește și cineva primește ideea că ei se cuvine să se organizeze ca să se păstreze pe ei însiși și să-și facă un nume pentru ei însiși, și ei se organizează chiar înapoi în a doua generație și uneori chiar înaîinte de atunci. Ei nu mai au Duhul lui Dumnezeu, doar o formă de închinare. Ei sănț morți. Ei sau hibridat pe ei însiși cu crez și formă și acolo nu este viață în ei.

Astfel Balaam a făcut ca Israel să comită curvie. Știți voi căci curvia fizică este tocmai același duh care șade în religia organizată? Eu am spus că duhul curviei este duhul de organizație. și toți curvarii își vor avea locul lor în lacul de foc. Asta este ce gîndește Dumnezeu despre organizații. Da domnule, curva și fiicele ei vor fi în lacul de foc.

Denominațiunile nu sunt de la Dumnezeu. Ele niciodată nu au fost și niciodată nu vor fi. Aceasta este un duh rău care separă poporul lui Dumnezeu în ierarhie și laici; și aceasta este, de aceea, un duh rău care separă pe oameni de oameni. Asta este ce fac organizațiile și denominațiunile. În

organizare ei se separă pe ei însiși de la Cuvîntul lui Dumnezeu, și se aduc pe ei însiși în curvie spirituală.

Acum observați că Constantin a dat poporului sărbători speciale. Ele erau vechile sărbători păgâne cu nume noi luate de la biserică, sau în unele cazuri ritualuri Creștine au fost luate și abuzate cu ceremonii păgâne. El a luat încchinarea la dumnezeul-soare și l-a schimbat la Fiul lui Dumnezeu. Înloc să celebreze la 21 Decembrie, care este cînd ei obișnuiau să celebreze sărbătoarea la dumnezeul-soare, ei au pus-o sus la 25 Decembrie și au numit-o ziua de naștere a Fiului lui Dumnezeu. Dar noi știm că El a fost născut în Aprilie cînd apare viața, nu în Decembrie. Și ei au luat sărbătoarea lui Astarte și au numit-o celebrarea Paștelui în care Creștinul trebuie să celebreze moartea și învierea Domnului. De fapt aceasta era o sărbătoare păgână pentru Astarte.

Ei au pus altare în biserică. Ei au pus înăuntru chipuri. Ei au dat oamenilor ceea ce ei au numit crezul apostolilor, deși voi nu-l puteți găsi pe acesta în Biblie. Ei i-au învățat pe oameni încchinarea la strămoși prin aceasta făcînd Biserica Romano Catolică cea mai mare biserică spiritistă din lume. Fiecare pasăre necurată era în colivia aceea. Și voi aveți pe Protestanți cu organizațiile lor făcînd același lucru.

Ei au mîncat lucruri jertfite idolilor. Acum eu nu zic că aceasta încearcă adevăr înseamnă că ei au mîncat literal carne jertfită idolilor. Că deși consiliul din Ierusalim a vorbit împotriva la aşa ceva, Pavel nu a făcut mult din aceasta după cum a zis el că idolii nu erau nimic. Aceasta era o chestiune de conștiință cu excepția unde aceasta ofensa un frate mai slab și atunci aceasta nu a fost îngăduit. Mai departe, această Descoperire are de a face cu Neamurile și nu Iudeii după cum acestea sunt biserici ale Neamurilor. Eu văd aceasta în aceeași lumină cum văd eu cuvintele Domnului, "Dacă voi

nu mîncați trupul Meu și nu beți sîngele Meu voi nu aveți viață în voi. Omul nu va trăi numai cu pîne ci prin fiecare cuvînt care ieșe din gura lui Dumnezeu.” Voi puteți vedea că mîncînd este de fapt a lua parte într-un sens spiritual. Astfel cînd acești oameni se plecau la chipuri, aprinzînd lumînări, folosind sărbători păgîne, mărturisind păcatele lor la oameni (toate care aparțin la religia diavolului), ei erau părtași cu diavolul și nu cu Domnul. Ei erau în idolatrie dacă ei admiteau aceasta sau nu. Ei pot vorbi tot ce vor ei că altarele și tămîile sănt doar să reamintească de rugăciunile Domnului sau orice cred ei că înseamnă aceasta; și ei pot să spună că atunci cînd se roagă ei înaintea chipului este doar pentru stăruință; și că atunci cînd ei se spovedesc preotului, aceasta este de fapt lui Dumnezeu cum o fac ei în inima lor, și cînd ei zic că preotul îl iartă, este doar că el face aceasta în Numele Domnului; ei pot să spună ce vor ei dar ei sănt părtași în bine cunoscuta Babiloniană, religie Satanică și ei s-au unit cu idoli și au comis curvie spirituală, care înseamnă moarte. Ei sunt morți.

Astfel biserică și statul au fost căsătoriți. Biserică s-a unit cu idolii. Cu puterea statului în spatele lor ei au simțit că acum, “Împărăția a venit și voia lui Dumnezeu a fost înfăptuită pe pămînt.” Nu-i de mirare că Biserică Romano Catolică nu așteaptă după întoarcerea Domnului Isus. Ei nu sunt mileniști. Ei au mileniul lor chiar aici. Papa domnește chiar acum și Dumnezeu domnește în el. Astfel cînd El vine, după cum spun ei, aceasta trebuie să fie cînd noile ceruri și pămîntul sănt pregătite. Dar ei sănt greșitori. Acel papă este capul bisericii false, și acolo urmează să fie un mileniu, dar în timp ce acesta se va desfășura el nu va fi în el. El va fi pe altundeva.

AVERTIZAREA

Apocalipsa 2:16, "Pocăiește-te sau altfel Eu voi veni la tine repede, și mă voi lupta împotriva lor cu sabia gurii Mele."

Ce altceva poate El spune? Poate Dumnezeu să treacă cu vederea păcatul acelora care au purtat Numele Lui în deșert? Există numai o singură cale să primești har în ceasul păcatului, să te POCĂIEȘTI. Mărturisește că tu ești greșit. Vino la Dumnezeu pentru iertare și pentru Duhul lui Dumnezeu. Aceasta este o poruncă de la Dumnezeu. Să nu te supui este moarte, că El a zis, "Eu voi face război cu tine cu sabia în gura Mea." Fiara a făcut război cu sfinții, dar Dumnezeu va face război cu fiara. Acei care s-au luptat cu Cuvîntul vor afla într-o zi căci Cuvîntul se va lupta împotriva lor. Acesta este un lucru serios să scoți, sau să adaugi la Cuvîntul lui Dumnezeu. Că acei care l-au schimbat, și au făcut cu el cum le-a convenit lor, care va fi sfîrșitul lor decât moarte și nimicire? Dar încă harul lui Dumnezeu strigă, "Pocăiește-te." Oh, ce dulci sînt gîndurile pocăinței. Nimic nu aduc în mîinile mele, simplu eu de crucea Ta mă prind. Eu aduc tristețea mea. Eu mă pocăiesc că sînt ceea ce sînt, și ceea ce eu am făcut. Acum este sîngele, nimic decât sîngele lui Isus. Ce va fi aceasta? Pocăință, sau sabia morții? Aceasta depinde de tine.

(Din *O Expunere a celor Șapte Epoci ale Bisericii*)
Treducerea Românească publicată în 1992.

ROMANIAN

©1992 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, ROMANIAN OFFICE
ULIUC NR. 280, JUD. TIMIS COD 307361 ROMANIA

www.branham.org

anunț pentru Dreptul de autor

Toate drepturile rezervate. Această carte se poate tipări pe un imprimator într-o casă pentru folosire personală sau să fie distribuit, gratuit, ca un mijloc de răspândire a Evangheliei lui Isus Cristos. Această carte nu poate să fie vândută pe scară largă, afișată pe un website, păstrată într-un sistem de recuperare, tradusă în alte limbi, sau folosită pentru solicitarea de fonduri fără permisiunea clară în scris de la Voice Of God Recordings®.

Pentru mai multe informații sau pentru alte materiale disponibile, vă rog să contactați:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org